

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

EMBARGO:

18.3.2009

19:30

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒΤ

Αθήνα, Τετάρτη 18 Μαρτίου 2009

Όσο η κρίση βαθαίνει και εξαπλώνεται, τόσο πιο ξεκάθαρο γίνεται ότι για την αντιμετώπισή της απαιτείται αρετή και τόλμη. Απαιτούνται ρηξικέλευθες πρωτοβουλίες και αποφασιστικότητα πράξεων. Πάνω απ' όλα, όμως, απαιτείται αλλαγή νοοτροπιών. Όσο παραμένουμε προσκολλημένοι σε παρωχημένα στερεότυπα και ιδεοληψίες τόσο η παραγωγική μας οικονομία θα φθίνει, η κοινωνική μας συνοχή θα υπονομεύεται, το μέλλον μας θα υποβαθμίζεται.

Οι διεθνείς εξελίξεις δείχνουν ότι η έξοδος από την κρίση στηρίζεται σε τρεις πυλώνες: τη λειτουργία ενός αποτελεσματικού κράτους, την υλοποίηση διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και την ενδυνάμωση της πραγματικής οικονομίας –κύρια με την επιχειρηματική δράση. Σε όλες τις συνειδητοποιημένες χώρες, οι κυβερνήσεις βαδίζουν πάνω σ' αυτά τα αχνάρια. Εξαιρέση, δυστυχώς, αποτελεί η χώρα μας.

Συγκεκριμένα, εδώ και χρόνια, η δαιμονοποίηση των επιχειρήσεων παγίως αποτελεί την εύκολη συνταγή υπεκφυγής της πολιτικής εξουσίας απέναντι στις ευθύνες της. Εύπεπτες και κοινότυπες γενικότητες, κατά τεκμήριο κοινής αποδοχής, όπως π.χ. ότι η ασυδοσία είναι κακό πράμα, ανακοινώνονται ως επιλογές πολιτικής και δεσμεύσεις δράσης, στρεφόμενες μάλιστα ειδικά κατά των επιχειρήσεων. Μεμονωμένες περιπτώσεις κακής επιχειρηματικής πρακτικής αναγορεύονται σε κανόνα, και αβασάνιστα προβάλλονται με τρόπο που στιγματίζει τη συντριπτική πλειοψηφία του επιχειρηματικού κόσμου. Ενός επιχειρηματικού κόσμου, που με συνέπεια αναλαμβάνει δημιουργικές πρωτοβουλίες, έμπρακτα επιδεικνύει κοινωνική ευθύνη και έχει γίνει ο κύριος μοχλός ανάπτυξης –σε αντίθεση με το Κράτος, που ανακυκλώνει τα ελλείμματά του και ανατροφοδοτείται από τις πελατειακές σχέσεις.

Στην περίπτωση της ΟΑ –για παράδειγμα– στην κυβέρνηση οφείλουμε να αποδώσουμε εύσημα για την αποφασιστικότητά της να δρομολογήσει τη λύση ενός χρονίζοντος προβλήματος. Η ιδιωτική πρωτοβουλία όμως, είναι αυτή που έδωσε τη λύση, αποδεικνύοντας τη δυνατότητά της να αναλαμβάνει, με ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, τολμηρές πρωτοβουλίες σε όφελος της οικονομίας συνολικά. Πολύ περισσότερο, έδειξε πως είναι σε θέση ακόμη και να βγάλει το Κράτος από τα αδιέξοδα στα οποία συχνά περιέρχεται, από δική του ολιγωρία και αναποτελεσματικότητα. Μόνο που, και σε περιπτώσεις όπως αυτή, το Κράτος οικειοποιείται την ιδιωτική πρωτοβουλία ως δικό του επίτευγμα, αποφεύγοντας να εξάρει τον ρόλο της.

Ο κλάδος παραγωγής και διακίνησης τροφίμων –για να πάρουμε ένα δεύτερο παράδειγμα– μόνιμα βρίσκεται στο στόχαστρο και μόνιμα παραγνωρίζεται η αλήθεια: ότι είναι ένας από τους πιο σημαντικούς κλάδους της οικονομίας και εκείνος στον οποίο κυριαρχεί ο εντονότερος ανταγωνισμός. Ότι κάθε ημέρα ο καταναλωτής μπορεί, με μεγάλη ευκολία, να επιλέξει από χιλιάδες ποιοτικά άριστα προϊόντα, σε εκατοντάδες διαφορετικές τιμές. Ότι ο καταναλωτής επιβραβεύει και ο καταναλωτής τιμωρεί, με την καθημερινή ψήφο –απόφασή του, με την καθημερινή επιλογή του, όποια εταιρεία δεν υπακούει στους νόμους της αγοράς, δεν ικανοποιεί τις ανάγκες του, δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του. Και δεν έχει ανάγκη από κανέναν αρμόδιο να του πει τι να κάνει ή να μην κάνει.

Ευρύτερα, τον τελευταίο καιρό, ο επιχειρηματικός κόσμος έχει γίνει αποδέκτης αφοριστικών προειδοποιήσεων και απροσδιόριστων απειλών, που εκτοξεύονται, σε σχεδόν μόνιμη πλέον βάση, από διάφορες κατευθύνσεις.

Εμείς, ο ΣΕΒ, ο επιχειρηματικός κόσμος, λέμε ανεπιφύλακτα «ναι» στον Νόμο. Στην αυστηρή και απαρέγκλιτη εφαρμογή του. Στη συμμόρφωση όλων μας, όλων μας όμως, με το πολύ συγκεκριμένο πλαίσιο που προβλέπει ο Νόμος ως προς το τι απαγορεύεται, ως προς τη διαπίστωση της παράβασης, τον καταλογισμό των ευθυνών, την επιβολή τιμωρίας. Αυτό είναι το μοναδικό πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορεί και πρέπει να λειτουργεί μία ευνομούμενη πολιτεία. Αλλιώς, η αφοριστική γενικότητα και η αναρμόδια ή αυθαίρετη καταγγελία, γίνεται δικαίωμα όσων θέλουν να έχουν ασυλία έναντι της κοινής γνώμης. Αποτέλεσμα είναι να συκοφαντείται συλλήβδην ο επιχειρηματικός κόσμος και να δηλητηριάζεται το ήδη εξαιρετικά κακό κλίμα της οικονομίας. Είναι μία πρακτική που υποβαθμίζει τον ουσιαστικό δημόσιο διάλογο και υποτιμά τον πολίτη.

Κυρίες και κύριοι,

Υπάρχει, εξάλλου, αυτοαναίρεση του πολιτικού λόγου. Οι πολιτικοί μας, από τη μία αναγνωρίζουν τον ρόλο του επιχειρηματικού κόσμου, εκθειάζουν τη συμμετοχή του στην ανάπτυξη, επικαλούνται τις επενδυτικές του πρωτοβουλίες, τονίζουν τη σημασία του για την κοινωνική συνοχή. Από την άλλη, πολλές φορές τείνουν να χρησιμοποιούν τον επιχειρηματικό κόσμο ως σάκο του μποξ: υπεύθυνο σχεδόν για κάθε κακό, στραβό και ανάποδο που υπάρχει στην οικονομία και στην κοινωνία. Ωσάν οι επιχειρηματίες να κυβερνούν, να νομοθετούν, να αποφασίζουν. Με τον τρόπο αυτόν, όμως, το πολιτικό σύστημα αποενοχοποιείται, επιδιδόμενο σε εικονικό κυνήγι μαγισσών, που στόχο έχει το μικροπολιτικό όφελος. Αλλά, κανένα μικροπολιτικό όφελος δεν αντισταθμίζει τη ζημιά που προκαλείται.

Ερωτώ: έχετε δει αυτές τις πρακτικές στην Ευρώπη –στην οποία παρεμπιπτόντως ανήκουμε; Όχι, βέβαια. Διότι, εκεί εφαρμόζεται η νομιμότητα και υπάρχουν θεσμοί που λειτουργούν με ανεξαρτησία και αντικειμενικότητα. Γι' αυτό και είναι απ' όλους σεβαστοί. Εκεί ο αντιεπιχειρηματικός λαϊκισμός δεν έχει πέραση. Και κανείς πολιτικός δεν προσπορίζεται κοινωνικά ένσημα ξιφουλκώντας προς την απροσδιόριστη κατεύθυνση της ασυδοσίας και των στρεβλώσεων και κανείς πολιτικός δεν επιδιώκει σταυροδοτικά ένσημα αναγορεύοντας όλες τις επιχειρήσεις σε μηχανισμούς κερδοσκοπίας.

Και είμαι ευτυχής, κύριε υπουργέ, που έχω την ευκαιρία να τα πω αυτά ενώπιόν σας, διότι γνωρίζω ότι η ευρωπαϊκή σας θητεία, σάς έχει εμποτίσει με σύγχρονη αντίληψη για την οικονομία και την επιχειρηματικότητα, για την πολιτική και τις πρακτικές της. Είμαι σίγουρος, εξάλλου, ότι και εσείς συμμερίζεστε την πεποίθηση ότι η χώρα οφείλει να έχει ένα υπουργείο Ανάπτυξης που να επιτελεί αποτελεσματικά το κύριο έργο του, που είναι η στήριξη της οικονομικής δραστηριότητας και η δημιουργία προϋποθέσεων για μεγαλύτερη ανάπτυξη. Κι αυτό επιτυγχάνεται με το άνοιγμα των αγορών στον ανταγωνισμό, την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας, τη διευκόλυνση της καινοτομίας και της επένδυσης, την προώθηση της επιχειρηματικής πρωτοβουλίας.

Στην Ελλάδα, όπως και στην Ευρώπη, ο επιχειρηματικός κόσμος αποτελεί οργανικό και δυναμικό κομμάτι των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Εκπροσωπεί και εκφράζει ζωντανά και υγιή στοιχεία του κοινωνικού ιστού. Δεν είναι αποκομμένος από την κοινωνία, αλλά, αντίθετα, αποτελεί σεβαστό και αναπόσπαστο τμήμα της –και μάλιστα την εμπροσθοφυλακή της. Είναι η δυναμική συνισταμένη κάθε κοινωνίας που αντιμετωπίζει το μέλλον χωρίς φοβίες και με έμπρακτη τόλμη.

Χρέος των υπεύθυνων πολιτικών είναι να δίνουν λύσεις και προοπτική για το σύνολο της κοινωνίας. Όχι να καλλιεργούν τη δυσπιστία και τη διχόνοια μεταξύ των κοινωνικών ομάδων. Χρέος των υπεύθυνων πολιτικών είναι να καλλιεργούν το αίσθημα της κοινής ευθύνης και της συλλογικής δράσης. Όχι να βρίσκουν άλλοθι σε στερεότυπα που επιδιώκουν να χαϊδεύουν το λαϊκό θυμικό.

Οι πολίτες σήμερα απαιτούν από το σύνολο της πολιτικής ηγεσίας καθαρές πράξεις. Όχι θολά λόγια. Το ίδιο απαιτεί και ο επιχειρηματικός κόσμος –που πληρώνει άμεσα το κόστος της κρίσης και καλείται να τετραγωνίσει τον κύκλο, αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα τη μείωση της ζήτησης, την έλλειψη χρηματοδότησης και την απαίτηση διατήρησης σταθερών τιμών και θέσεων εργασίας.

Οι σύγχρονες επιχειρήσεις αναδέχονται την ευθύνη που τους αναλογεί στην προσπάθεια εξόδου από αυτήν.

Οφείλουμε όμως, να κατανοήσουμε ότι από την κρίση αυτή ή θα βγούμε όλοι μαζί ενωμένοι και όρθιοι ή η διεθνής ανάκαμψη θα μας βρει διχασμένους και γονατιστούς.

Οφείλουμε να κατανοήσουμε ότι καμία πολιτική συναίνεση δεν μπορεί να επιτευχθεί, καμία εθνική προσπάθεια δεν μπορεί να αναληφθεί, όσο ο δημόσιος διάλογος ναρκοθετεί την κοινωνική σύμπνοια.